

φθορά

φθορά, η, ουσ. [*<αρχ. φθορά <φθείρω*], η φθορά. **1.** η μείωση του ηθικού κύρους κάποιου ή κάποιων πολιτικών, ιδίως λόγω μακροχρόνιας παραμονής στην εξουσία: «μετά από δέκα χρόνια διακυβέρνησης της χώρας, η φθορά της κυβέρνησης ήταν φυσιολογική». **2.** σωματική, ηθική ή πνευματική βλάβη: «τον χτύπησε κάποιος με τ' αυτοκίνητό του και τώρα του ζητάει ένα κάρο λεφτά για σωματική φθορά || επειδή τον κατηγορήσε άδικα μπροστά στον κόσμο, του 'κανε μήνυση για ηθική φθορά || τον κατηγορήσε κακόβουλα πως δεν είναι καλός συγγραφέας, κι αυτός του 'κανε μήνυση για πνευματική φθορά»·

- *βρίσκεται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας*, **α.** βρίσκεται σε κάποιο καθοριστικό σημείο από το οποίο εξαρτάται η μετέπειτα πορεία του: «οι γιατροί έχουν μεγάλη ανησυχία, γιατί ο άρρωστος βρίσκεται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας». **β.** λέγεται για κατάσταση που βρίσκεται στο μεταίχμιο, σε αποφασιστικό σημείο για την εξέλιξή της: «έχει εντείνει όλες του τις προσπάθειες, γιατί η δουλειά του βρίσκεται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας»·

- *είναι μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας*, βλ. φρ. *βρίσκεται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας